

Jak vychovávat mladé vandaly

Přátelství-spávek pánů Zdeněk Macura
Aktualizováno Pondělí, 13 srpen 2007

Jak vychovávat mladé vandaly

Á

Možná jste si někdy kladli otázku, jestli je vůbec možné vychovávat mladé vandaly, kteří jen tak bezdůvodně nepoádně děkají ani nikomu - v okolí kolem. Začátkem srpna 2007 se mi stala zajímavá příhoda, o kterou bych se rád s ostatními podělil.

Bylo krátce po setmění, kdy jsem se procházel kolem sádky u Černého Mostu v Praze. V úřadovně chvilu jsem se blížil dvojici mladých lidí, kteří byli v podnapilém stavu. Jakmile jsem byl od nich na pár kroků, jeden z nich vzal prázdnou láhev od piva a s radostí ji hodil na takovou malou zádku, která se láhev pohopitelně rozbila a na zádech a za ním byla spousta štěpů. Myslel jsem, že se ten mladý ani nevědomě, že jsem kousek od nich a vůbec jsem viděl.

V první chvíli mě napadlo, že jim něco musím říct, a že to hned uklidím a podobně. Jenže ze zkušenosti věm, že se mi máš klidně vysmát a je třeba, aby se do mě mohli pustit, protože se do nich pletu. A tak jsem vymyslel plán: řekl jsem si, že půjdu, nic jim nebudu říkat a v klidu sájm začnu sbírat ty štěpy od piva. Když jsem začal sbírat, jeden z těch mladých se zeptal: "Co tam děláte, pane?". Odpověděl jsem: "Sbírájm tady štěpy, aby se někdo nepoádně". Dal jsem si záležitost, aby v té chvíli mého hlasu nebyla cítit vyhrávkou nebo nějakou povážlivost. Řekl jsem to, jako by se nedalo, prostě v pohodě si sbírájm štěpy. Hned, když jsem to dořekl, stal se zážrak. Oba kluci začali nadávaně: "Máš mě v pomoci?", "Já to budu sbírat s vámi" atd. Začali hned nadávaně sbírat štěpy, jako by byli na táboře vzorných skautů, jeden z nich se nabídl, že najde igelitku, do které to máš dít, prostě se z nás stal téměř vzorných občanů pečovatel - o poádně. Chovali se ke mě s úctou a respektem, jako bych byl jejich věščená tábore. Poděkoval jsem jim, že jsou hodní, jak mi pomáhají. Pochopil jsem, že jejich nadávaní ochota pomáhat byla zřejmě zřejmě, že jsem jim nic neřekl, nepoužíval jsem je, ale sájm jsem šel beze slov přákladem.

Potom jsem se s nimi dal do řeči a zjistil jsem, že tihle kluci občas berou nějaké drogy. Řekli mi, že o pervitinu. Ptal jsem se, jestli to stojí za to. Bohužel odpověděl, že ano. Pokusil jsem se jim vysvětlit, že je to slepá cesta a že mě dává ruce a nohy. Je mi jasné, že tito kluci možná ještě pár takových láhvů - ve slabé chvíli rozbijou, ale jsem si jist, že nezapomenou na zkušenost, že se šlovák máš chovat přákladem, obráceně, a že z toho máš v konečném pocitu je chvilková radost z rozbití sklenice.